

Arrest

**nr. 259 602 van 26 augustus 2021
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 april 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 7 december 2014 een eerste keer aangetroffen op het Belgische grondgebied tijdens een politieactie in het kader van buurtoverlast. Hij is op dat ogenblik nog minderjarig en wordt aangemeld als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

1.2. Op 20 december 2014 wordt verzoeker een tweede keer aangetroffen tijdens een politiecontrole.

1.3. Na betrapping op heterdaad door de politie wegens opzettelijke slagen, weerspanningheid en openbare dronkenschap beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris op 5

augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

1.4. Verzoeker wordt op 19 augustus 2015 gerepatrieerd naar zijn land van herkomst Albanië.

1.5. Op 1 april 2021 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen op het Belgische grondgebied en beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Het inreisverbod is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken op 01/04/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [T.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01/04/2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☒ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat hij al 7 maanden op het Belgisch grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is verdacht van een steekpartij met een afgebroken glazen fles. Ten laste van betrokkene is door de politie van Antwerpen een PV opgesteld inzake opzettelijke slagen en verwondingen (steekpartij) (PV: AN.43.LB.036925/2021). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in België te zijn en niet te zijn teruggekeerd naar Albanië omdat zijn vriendin hier is. Betrokkene verklaart dat sedert enkele maanden een vriendin heeft in België en dan hij van plan is om zich met haar te verloven, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen

dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een "beslissing tot verwijdering". Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan. Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 1 april 2021. Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de "beslissing tot verwijdering") een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend. Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen "beslissing tot verwijdering" meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer. In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen "beslissing tot verwijdering" meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd."

2.1.2. Bij arrest van 3 juni 2021 met nr. 255 551 heeft de Raad de afstand van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) van dezelfde datum vastgesteld. Deze vaststelling volstaat om het eerste middel ongegrond te bevinden.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Verzoeker kreeg een inreisverbod van twee jaar opgelegd “voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.” (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt: “inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten “tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet.”

2.2.2. Verzoeker houdt voor dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet is geschonden, omdat dit artikel enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod ofwel een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten. Hij betoogt dat de situatie waarbij een inreisverbod niet is beperkt tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten “tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht.

Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”.

Wat het (territoriale) toepassingsgebied van het opgelegde inreisverbod betreft, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker “een inreisverbod voor 3 jaar [wordt] opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

Hieruit blijkt dat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing in principe “het volledige Schengengrondgebied” bestrijkt. Wanneer verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

Aangenomen kan worden dat verzoeker zelf weet of hij “in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten”. Verzoeker deelt niet mee dat dit het geval zou zijn, aldus moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geldt “voor het volledige Schengengrondgebied”.

Verzoeker kan worden gevolgd dat uit artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod ofwel een zuiver nationale draagwijdte heeft, ofwel geldt voor het grondgebied van alle lidstaten. De formulering in de bestreden beslissing is daarmee niet in strijd.

Artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“inreisverbod”: een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”.

In de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek wordt benadrukt als volgt:

“11.1. EU-brede werking.

Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EU-brede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Andere lidstaten in kennis stellen van uitgevaardigde inreisverboden: het is essentieel dat andere lidstaten op de hoogte worden gebracht van alle inreisverboden die zijn uitgevaardigd. Het registreren van de signalering van een inreisverbod in het SIS overeenkomstig artikel 24, lid 3, van de SIS II-verordening is het belangrijkste — maar niet het enige — middel om andere lidstaten te informeren over het bestaan van een inreisverbod en ervoor te zorgen dat dit verbod met succes wordt gehandhaafd. De lidstaten moeten er daarom voor zorgen dat signaleringen van een inreisverbod systematisch in het SIS worden geregistreerd. Voor de lidstaten die geen toegang hebben tot het SIS, kan de uitwisseling van informatie via andere kanalen (bijvoorbeeld bilaterale contacten) plaatsvinden.

Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) (zie ook punt 11.8).”

Uit het voorgaande blijkt dat een inreisverbod in beginsel voor alle lidstaten moet gelden en dat geen louter nationale inreisverboden kunnen worden opgelegd, tenzij in het geval van artikel 11, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn die de situatie viseert van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie reeds een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt.

Hieruit blijkt niet dat de formulering in de bestreden beslissing strijdig is met het Unierecht.

Verzoeker toont met zijn betoog geen schending aan van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

"1. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

2. De bestreden beslissing geeft geen blijk van een zorgvuldig en individueel oordeel van de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, evenals de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met de duurtijd van drie jaar (zoals onder meer vereist door artikel 74/11 Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar onderstaande redenen en benadrukt dat de verwerende partij opteerde voor het opleggen van een inreisverbod met de maximale duurtijd (met name drie jaar). Dergelijke beslissing verantwoordt net een nog zorgvuldiger oordeel van de verwerende partij, hetgeen niet het geval is.

3. In de bestreden beslissing wordt, vooreerst, in verband met de binnenkomst en het verblijf in België gesteld dat verzoeker verklaarde in België te verblijvende gedurende zeven maanden, maar dat hij zich niet heeft aangemeld binnen de termijn van artikel 5 Vreemdelingenwet (stuk 1):

Betrokkene verklaart dat hij al 7 maanden op het Belgisch grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Verderop in de bestreden beslissing wordt door verweerder verwezen naar de partnerrelatie die hij heeft opgebouwd in België (stuk 1):

Betrokkene verklaart in België te zijn en niet te zijn teruggekeerd naar Albanië omdat zijn vriendin hier is.

Betrokkene verklaart dat sedert enkele maanden een vriendin heeft in België en dan hij van plan is om zich met haar te verloven, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker heeft een vaste en duurzame relatie met mevrouw [V.H.R.], geboren op [...] te Vilvoorde, van Belgische nationaliteit (stuk 2). Zij zijn woonachtig te 2060 Antwerpen, [...] (stuk 4).

De ouders van [R.] bevestigen de relatie tussen verzoeker en hun dochter (stuk 3). Verzoeker voegt tevens verschillende berichten tussen hem en de moeder van zijn vriendin (stuk 8). Verzoeker wijst tevens op de talrijke getuigenverklaringen die de relatie tussen verzoeker en zijn vriendin bevestigen, zoals gevoegd aan huidig verzoekschrift.

Verzoeker maakte zijn partnerrelatie ook kenbaar, toen hij werd gehoord.

Niettemin blijkt met de partnerrelatie van verzoeker - gelet op vermelde motieven - niet op een zorgvuldige wijze te zijn rekening gehouden door verweerder, hetgeen het horen van verzoeker volkomen doelloos maakt en getuigt van een onzorgvuldig onderzoek. De bestreden beslissing heeft immers als gevolg dat verzoeker zou gescheiden blijven van zijn Belgische partner gedurende een periode van drie jaar, hetgeen een zwaarwichtige impact heeft op verzoeker (en hetgeen een inreisverbod van beperktere duur rechtvaardigt). De Belgische partner is geboren en steeds woonachtig geweest in België. Dit noodzaakte de verwerende partij dan ook om hiermee (minstens) rekening te houden bij het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod, waarbij verweerder echter opteerde voor de maximale duurtijd van drie jaar (!) zonder dat dit element kennelijk zelfs maar werd overwogen om een inreisverbod van een beperktere duur (dan de maximale termijn van drie jaar) op te leggen.

In de bestreden beslissing blijkt enkel dat verweerder een afweging maakt of de partnerrelatie van verzoeker onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 EVRM, terwijl verweerder met de partnerrelatie van verzoeker diende rekening te houden gelet op de vereisten van artikel 74/11 Vreemdelingenwet:

Betrokkene verklaart dat sedert enkele maanden een vriendin heeft in België en dan hij van plan is om zich met haar te verloven, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als

zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Deze motivering blijkt een letterlijke overname te zijn van de motieven die werden vermeld onder de beslissing tot terugleiding naar de grens van 1 april 2021. Dit blijkt nog duidelijker doordat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/13 Vreemdelingenwet (stuk 1, pagina 2):

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Dit blijkt een overname (copy-paste) te zijn uit de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2021, waarbij enkel het woord "verwijderingsbeslissing" werd vervangen door het woord "inreisverbod".

Zo werd in de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten vermeld:

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Verweerder miskent dan ook het in casu toepasselijke artikel 74/11 Vreemdelingenwet, aangezien nadrukkelijk blijkt dat ook de "specifieke omstandigheden van het geval" (zoals de partnerrelatie van verzoeker) die niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM op een zorgvuldige wijze in overweging moeten worden genomen. Dit is niet het geval in de bestreden beslissing, aangezien verweerder zich beperkt rond de afweging of de partnerrelatie valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Het blijkt niet dat dit element zelfs maar werd overwogen om een inreisverbod van een beperktere duur (dan de maximale termijn van drie jaar) op te leggen.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet noopt verweerder met de partnerrelatie van verzoeker op een zorgvuldige wijze rekening te houden bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod, temeer omdat verweerder opteerde voor het opleggen van een inreisverbod met de maximale termijn van drie jaar (hetgeen net een meer zorgvuldiger onderzoek rechtvaardigt).

De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker zou gescheiden blijven van zijn Belgische partner gedurende een periode van drie jaar, hetgeen een zwaarwichtige impact heeft op verzoeker (en hetgeen een inreisverbod van beperktere duur rechtvaardigt). De Belgische partner is geboren en steeds woonachtig geweest in België. Dit noodzaakte de verwerende partij dan ook om hiermee (minstens) rekening te houden bij het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod, waarbij verweerder echter opteerde voor de maximale duurtijd van drie jaar (!) zonder dat dit element kennelijk zelfs maar werd overwogen om een inreisverbod van een beperktere duur (dan de maximale termijn van drie jaar) op te leggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met de partnerrelatie van verzoeker met een Belgische onderdane, hoewel bekend, niet op een zorgvuldige (redelijke) wijze werd rekening gehouden door de verweerder in de bestreden beslissing bij het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod zoals vereist door artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst ten overvloede naar de nationaliteit en verblijfsgeschiedenis van zijn vriendin (geboren in België en alhier steeds verblijvende) evenals de duurzaamheid van hun relatie, zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken en zoals aangehaald door verzoeker toen hij werd gehoord.

Verzoeker wijst tevens op de sociale binding die hij heeft met België, waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verzoeker volgde les in het Instituut Maris Stelle Sint-Agnes en leerde Nederlands, zoals bevestigd door zijn leerkrachten. Zij bevestigen ook de relatie die verzoeker heeft, dat hij geen toekomst heeft in Albanië en dat zijn beste vrienden in Antwerpen wonen (stuk 6). Verzoeker voegt ook een verklaring van het instapniveau van 11 maart 2020 (stuk 7). Verzoeker heeft, naast een vaste relatie, een zeer groot sociaal netwerk in België zoals blijkt uit de talrijke getuigenverklaringen die hij voorbrengt (stuk 10). De verschillende getuigen bevestigen de binding die verzoeker heeft met België. Hij heeft een groot netwerk in Antwerpen. Hij spreekt ook goed Nederlands, zoals vele getuigen bevestigen. De bestreden beslissing heeft niettemin als gevolg dat hij van zijn vertrouwde omgeving zou worden onttrokken gedurende een periode van drie jaar, terwijl zonder dat deze elementen kennelijk zelfs maar werden overwogen om een inreisverbod van een beperktere duur (dan de maximale termijn van drie jaar) op te leggen.

Het oordeel van de gemachtigde vereist een zorgvuldig feitenonderzoek waarbij rekening moet worden gehouden met alle relevante elementen (zoals hierboven opgesomd) ingevolge artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Een schending dient hierom te worden vastgesteld van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, in samenhang gezien met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. In tweede instantie, wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt om de openbare orde te kunnen schaden, met verwijzing naar een PV dat werd opgesteld door de lokale politie van Antwerpen:

Betrokkene is verdacht van een steekpartij met een afgebroken glazen fles. Ten laste van betrokkene is door de politie van Antwerpen een PV opgesteld inzake opzettelijke slagen en verwondingen (steekpartij) (PV: AN.43.LB.036925/2021). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Door de gemachtigde wordt in de gemaakte beoordeling verwezen naar een proces-verbaal van de politie van Antwerpen (AN.43.LB.036925/2021).

Dit betreft een proces-verbaal, geen strafrechtelijke veroordeling. Verweerder is aldus gehouden om een eigenhandig én zorgvuldig onderzoek te verrichten naar de vaststellingen die werden verricht.

Door verweerder wordt echter niet geciteerd uit dit PV, laat staan dat zou blijken wat de betrokkenheid van verzoeker zou zijn bij het aangehaalde voorwerp van de PV: "opzettelijke slagen en verwondingen (steekpartij)". Dit PV bevond zich evenmin in het administratief dossier, waardoor verweerder hier zelfs niet over beschikte. Elk verder element ontbreekt. Er blijkt eveneens dat geen verder gevolg werd gegeven aan dit PV. In het verslag vreemdelingencontrole wordt verder enkel - zeer summier - gesteld dat hij door "een getuige" zou zijn herkend als verdachte van een steekpartij met een afgebroken fles.

Ondanks deze bijzonder karige elementen, stelt de gemachtigde dat: "Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden" en "betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden". Hieruit volgt dat verweerder kennelijk meent dat de schuld blijkt van verzoeker (!), hetgeen onmogelijk (op een zorgvuldige wijze) is aangetoond met de loutere verwijzing naar een verder (naar inhoud) onbekend PV. Verweerder beschikte niet over de vereiste gegevens om dergelijke (voor verzoeker uiterst nadelige) stelling (zorgvuldig) te poneren dat verzoeker "niet getwijfeld" zou hebben "om de openbare orde te schaden", waaruit dus zijn schuld moet blijken.

Verweerder hecht veel belang aan de bescherming van de openbare orde, maar laat na om op een zorgvuldige wijze te onderzoeken (en aldus te onderbouwen) dat een inreisverbod van drie jaar (de maximale termijn!) proportioneel zou zijn omdat verzoeker de openbare orde zou hebben geschaad dan wel dat verzoeker "niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden". Dit blijkt manifest onvoldoende op basis van de elementen waarop de gemachtigde zich baseerde, waardoor dit een onzorgvuldig en kennelijk onredelijk oordeel uitmaakt.

Wat er zich heeft afgespeeld en waarom verzoeker werd beschouwd als verdachte, blijkt niet (en werd zelfs niet onderzocht door verweerder). Er werd geen gevolg gesteld aan het PV. Dit PV bevond zich zelfs niet in het administratief dossier, waardoor verweerder zelfs niet beschikte over de (vereiste) concrete elementen.

Andermaal benadrukt verzoeker in dit verband dat de maximale duurtijd van drie jaar werd opgelegd, waaruit net een veel zorgvuldiger onderzoek zou moeten blijken dan de enkele verwijzing naar een PV waarvan verweerder zelfs de (concrete) inhoud niet kent.

Het oordeel van de gemachtigde vereist een zorgvuldig feitenonderzoek waarbij rekening moet worden gehouden met alle relevante elementen (zoals hierboven opgesomd) ingevolge artikel 74/11 Vreemdelingenwet."

2.3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, staat de Raad verder enkel toe de beoordeling van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel stelt in zijn § 1, eerste en tweede lid als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

2.3.4. Uit voormelde bepalingen volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (*“gaat gepaard”*). Verzoeker betwist niet dat hem in de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, waardoor grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

2.3.5. Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, dient vervolgens overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de duur van het inreisverbod op drie jaar heeft bepaald, rekening houdend met het gegeven dat verzoeker verdachte is van een steekpartij met een afgebroken glazen fles waardoor hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij houdt er nog rekening mee dat verzoeker verklaart hier sinds enkele maanden een vriendin te hebben en hij zich met haar zou willen verloven, maar stelt vast dat geen relatie blijkt die voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied te vallen van artikel 8 van het EVRM. Nog merkt hij op dat zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker. Hij geeft verder aan geen redenen te zien dat verzoeker in zijn land van herkomst behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM zou dreigen te ondergaan. Hij wijst er ook op dat verzoeker nooit heeft getracht zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te trachten te regulariseren en hij zijn aanwezigheid ook niet kenbaar maakte. In de gegeven omstandigheden, en gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, acht verweerder een inreisverbod voor drie jaar proportioneel.

2.3.7. Verzoeker voert aan dat bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar geen voldoende zorgvuldige en individuele beoordeling heeft plaatsgevonden.

2.3.8. In eerste instantie stelt verzoeker een vaste en duurzame relatie te hebben met een Belgische vrouw. Hij stelt dat de ouders van zijn vriendin en verschillende kennissen en vrienden hun relatie bevestigen en wijst op enkele chatberichten tussen hem en de moeder van zijn vriendin. Hij stelt dat hij en zijn vriendin woonachtig zijn op een adres in Antwerpen. Hij is van mening dat zijn relatie niet op voldoende zorgvuldige en redelijke wijze in rekening is gebracht. Hij benadrukt dat zijn partner is geboren in België en hier steeds heeft verbleven, waarmee rekening had moeten worden gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Hij stelt dat de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, zonder dat kennelijk zelfs maar werd overwogen om gelet op dit element een inreisverbod met een kortere duur op te leggen. Hij betoogt nog dat de bestreden beslissing enkel blijk geeft van een afweging of de partnerrelatie onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM, terwijl overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ook de specifieke omstandigheden van het geval die niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM op een zorgvuldige wijze in rekening moeten worden gebracht. Hij merkt op dat de motivering in de bestreden beslissing omtrent zijn vriendin een letterlijke herneming is van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, los van de vervanging van het woord *‘verwijderingsbeslissing’* door *‘inreisverbod’*, wat wordt bevestigd door de verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt nog de Belgische nationaliteit van zijn partner en de duurzaamheid van de relatie.

Na lezing van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat de duur van drie jaar van het inreisverbod, dit is de maximumtermijn die in beginsel mogelijk is indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, mee is ingegeven door de redenen van openbare orde. Verweerder heeft vervolgens rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker dat hij hier een vriendin heeft en dat hij zich met haar zou willen verloven, maar heeft geoordeeld dat dit gegeven voor hem niet maakt dat verzoeker binnen een kortere tijdsperiode dan drie jaar zou moeten kunnen terugkeren naar België of dat het disproportioneel zou zijn waar zulks niet mogelijk is. Als rechtvaardiging voor dit standpunt stelt verweerder inderdaad dat geen voldoende hechte relatie blijkt om onder het toepassingsgebied te vallen van artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt in eerste instantie dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op drie jaar de ingeroepen relatie met een vriendin in België wel degelijk in rekening is gebracht. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk is nagegaan of de ingeroepen relatie ertoe noopt om een inreisverbod voor een kortere duur op te leggen, maar hij van mening was dat dit niet het geval is omdat geen voldoende hechte relatie blijkt die onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

Met zijn kritiek geeft verzoeker in wezen aan dat hij vindt dat zijn relatie ook moet kunnen leiden tot een inreisverbod met een korte duur als deze onvoldoende hecht is om de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. De Raad acht het evenwel niet kennelijk onredelijk van verweerder om, bij zijn beoordeling van de duur van het inreisverbod, een ingeroepen relatie niet te aanvaarden als reden om een kortere termijn dan diegene die mogelijk is op te leggen, indien blijkt dat er geen sprake is van een hechte relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM, dit is een voldoende stabiele en duurzame de facto-partnerrelatie die van aard is een inbreuk te kunnen vormen op de grondrechten van een persoon. Verzoeker verklaarde in het kader van het horen, gevraagd waarom hij in België is, ook slechts dat hij hier “*op vakantie*” is, zodat hij verweerder niet ten kwade kan duiden waar deze ervan uitging dat niet blijkt dat hij met zijn relatie serieuze toekomstplannen in België heeft. In deze situatie kan hij niet van verweerder verwachten dat hij de ingeroepen relatie in die mate ernstig nam dat hij op basis hiervan een inreisverbod met een korte duur zou hebben opgelegd.

In zoverre verzoeker betoogt dat er wel degelijk sprake is van een vaste en duurzame relatie met een Belgische vrouw, en dus een voldoende hechte relatie die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, stelt de Raad vast dat hij op dit punt niet kan overtuigen.

Verzoeker geeft aan dat hij sinds ongeveer zeven maanden opnieuw in België zou verblijven. Eerder verbleef hij ook reeds in België, maar hij geeft niet aan dat hij zijn huidige vriendin toen reeds kende. Tijdens de uitoefening van het hoorrecht stelde verzoeker zo ook zelf dat hij zijn vriendin nog maar sinds enkele maanden kent. Er wordt in de huidige stand van de procedure dan ook aangenomen dat verzoeker en zijn vriendin elkaar in de loop van de voorbije zeven maanden hebben leren kennen en een relatie zijn aangegaan. Een relatie van enkele maanden is nog een prille relatie, ook al heeft verzoeker blijkens de bij het verzoekschrift gevoegde stukken reeds kennis gemaakt met de ouders van zijn vriendin en zijn verzoeker en zijn vriendin bij vrienden en kennissen gekend als koppel. Verzoeker stelt verder weliswaar samen te wonen met zijn vriendin, maar de gevoegde stukken tonen enkel aan dat de vriendin inwoont bij een derde persoon op een adres in Antwerpen, niet dat verzoeker samenwoont met zijn vriendin. Er ligt geen begin van bewijs voor van een effectieve samenwoning. Enkel verzoekers eigen verklaring wijst hierop, wat niet volstaat als begin van bewijs. Verzoeker geeft verder nog aan dat hij plannen heeft om zich te verloven met zijn vriendin, maar ook hiervan ligt geen begin van bewijs voor, zodat het niet meer betreft dan een blote bewering. Zoals reeds werd aangestipt, verklaarde verzoeker slechts “*op vakantie*” te zijn in België. Hij beroept zich ook niet op een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad ziet verder de relevantie niet in van de nationaliteit, de geboorteplaats en de ‘*verblijfsgeschiedenis*’ van de vriendin voor de beoordeling van de hechtheid van de relatie, en in het verlengde voor de duur van het inreisverbod.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat enig relevant gegeven inzake zijn relatie met een Belgische vrouw ten onrechte niet is betrokken bij (de motivering van) het inreisverbod voor drie jaar.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder zich trouwens ook niet zonder meer beperkt tot de afweging of de partnerrelatie onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM. Zo kan in de motivering inzake de duur van het inreisverbod nog worden gelezen dat zowel

verzoeker als zijn partner wisten dat het beweerde gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Hij betwist dit gegeven niet. In deze omstandigheden maakt verzoeker in geen geval aannemelijk dat verweerder niet kon oordelen dat een inreisverbod voor drie jaar niet disproportioneel is, te meer nu hij op geen enkele wijze aangeeft dat zijn vriendin hem niet regelmatig kan bezoeken in zijn land van herkomst of zelfs samen met hem in dit land kan verblijven, of dat haar nationaliteit, geboorteplaats of verblijfsgechiedenis hieraan op enigerlei wijze in de weg zouden staan. Verzoeker bracht deze gegevens trouwens ook niet aan tijdens het horen. Een inreisverbod verhindert verder niet om contacten via de moderne communicatiemiddelen te onderhouden.

Het gegeven dat de motivering omtrent de relatie met een Belgische vrouw een quasi identieke herneming is van de motivering hieromtrent in het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, toont het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de motivering inzake de duur van het inreisverbod op zich ook nog niet aan.

Verzoeker wijst verder op de sociale banden die hij in dit land opbouwde. Ook hiermee is volgens hem ten onrechte geen rekening gehouden bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar. Ter ondersteuning hiervan wijst hij erop les te hebben gevolgd aan het Instituut Maris Stella Sint-Agnes, Nederlands te hebben geleerd, een groot sociaal netwerk te hebben en hier zijn beste vrienden te hebben.

De Raad merkt allereerst op dat, waar verzoeker in de periode 2014-2015 weliswaar reeds in België heeft verbleven, niet blijkt dat hij sindsdien hier nog heeft verbleven, tot zijn meest recente komst naar België die hij zelf tijdens het horen situeerde ongeveer zeven maanden voor het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op deze langdurige afwezigheid uit België en de relatief recente nieuwe binnenkomst, en nu verzoeker ook nooit een verblijfsaanvraag richtte tot het bestuur op basis van bepaalde (sociale) banden met dit land en nooit was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, moest verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins zonder meer aannemen dat verzoeker hier actueel sociale banden heeft die relevant zijn voor de duur van het inreisverbod. Tijdens de uitoefening van het hoorrecht gevraagd waarom hij in België is, gaf verzoeker ook slechts aan dat hij hier “op vakantie” is. Nergens verklaarde hij zijn aanwezigheid in dit land door te verwijzen naar de sociale banden zoals hij thans stelt deze hier te hebben opgebouwd. Hij verwees evenmin naar welbepaalde sociale banden met België toen hem werd gevraagd naar de redenen waarom hij niet terugkeerde of kan terugkeren naar het land van herkomst. In deze omstandigheden blijkt niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing in kennis diende te zijn van de thans aangevoerde sociale banden, waardoor ook niet kan worden vastgesteld dat deze hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Verzoeker voert ook geenszins aan dat hij tijdens het horen niet de mogelijkheid zou hebben gehad een en ander aan te brengen.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat de thans door verzoeker aangebrachte gegevens, die vooral lijken terug te gaan tot zijn eerdere verblijf in België, hem in het verleden geenszins hebben verhinderd gedurende drie jaar en zelfs langer buiten het Schengengrondgebied te verblijven, gelet op het eerdere inreisverbod voor drie jaar uit 2015 en het gegeven dat verzoeker op 1 april 2021 verklaarde pas sinds ongeveer zeven maanden opnieuw in België te verblijven. In deze omstandigheden maakt verzoeker niet duidelijk waarom deze elementen noopten tot een inreisverbod met een kortere duur. Verzoeker moet er zich, gelet op zijn verblijf in België dat stevast precair was, ook steeds van bewust zijn geweest dat de opbouw van de sociale banden in dit land evenzeer precair was.

Verzoeker toont niet met concrete argumenten en een begin van bewijs aan dat hij geen toekomst kan opbouwen in zijn land van herkomst, zodat evenmin blijkt dat op dit punt enig relevant gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker verklaarde tijdens het horen dat hij in België slechts op vakantie is en dat hij in Albanië bij zijn vader woont. Hij toont niet aan waarom hij niet opnieuw bij zijn vader kan gaan wonen.

2.3.9. In tweede instantie betoogt verzoeker dat geen zorgvuldig onderzoek ten grondslag ligt aan de vaststelling dat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. In zoverre in dit verband wordt verwezen naar een proces-verbaal van de politie voor opzettelijke slagen en verwondingen benadrukt verzoeker dat er geen sprake is van een veroordeling, waardoor het verweerder toekwam om eigenhandig een zorgvuldig onderzoek te verrichten naar de vaststellingen die werden verricht. Hij stelt dat niet blijkt dat dit is gebeurd, nu niet wordt geciteerd uit het proces-verbaal en zijn betrokkenheid bij het voorwerp van het proces-verbaal onduidelijk blijft. Hij stelt dat het proces-verbaal zich ook niet in het administratief dossier bevond en elk verder element ontbreekt. Hij merkt nog

op dat geen verder gevolg werd gegeven aan dit proces-verbaal en dat in het administratief verslag vreemdelingencontrole enkel zeer summier wordt gesteld dat hij zou zijn herkend als verdachte van een steekpartij met een afgebroken fles. Hij betoogt dat verweerder hem kennelijk schuldig acht aan de feiten, terwijl dit niet is aangetoond met de loutere verwijzing naar een verder naar inhoud onbekend proces-verbaal. Volgens hem beschikte verweerder niet over de vereiste gegevens om te stellen dat hij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden. Hij voert aan dat het niet duidelijk is wat er zich heeft afgespeeld en waarom hij wordt beschouwd als verdachte.

In zoverre verzoeker stelt dat hij voor de feiten niet strafrechtelijk is veroordeeld en aan het proces-verbaal geen verder gevolg is gegeven, merkt de Raad op dat verweerder bevoegd is om maatregelen te treffen die de openbare orde dienen te vrijwaren en dat hij in dit verband een eigen appreciatiebevoegdheid heeft. Verweerder kan hierbij rekening houden met feiten die niet tot een veroordeling hebben geleid of zelfs door het parket werden geseponeerd (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Het is verweerder met andere woorden toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173). De Raad wenst ook op te merken dat waar verweerder deze hem toegekende bevoegdheid aanwent, zoals in casu, hij zich nog niet uitspreekt over de schuld in strafrechtelijke zin, zoals verzoeker onterecht voorhoudt.

Zoals verzoeker wel correct opmerkt, moeten in deze situatie de feiten die niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling genoegzaam vaststaan. Verzoeker betwist dat dit het geval is.

In zoverre verzoeker stelt dat zijn betrokkenheid bij het voorwerp van het proces-verbaal onduidelijk blijft, dat concrete elementen die aantonen dat hij verdachte is van een steekpartij met een afgebroken fles ontbreken en dat de inhoud van het proces-verbaal waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen niet gekend is, gaat hij er aan voorbij dat het administratief dossier wel degelijk het proces-verbaal AN.43.LB.036925/2021 bevat, waarin concreet wordt ingegaan op wat er zich de avond van de feiten heeft voorgedaan en op de betrokkenheid van verzoeker. Hieruit blijkt dat verzoeker inderdaad verdachte is van een steekpartij waarbij het slachtoffer werd gestoken met een kapotte glazen fles, met vier dagen werkonbekwaamheid tot gevolg. Er blijkt dat op 31 maart 's avonds de politie melding kreeg dat twee verdachten een persoon hadden gestoken met een stukgeslagen glazen fles, dit net onder de oksel. Een getuige die stelde bevriend te zijn met het slachtoffer verklaarde dat twee mannen een discussie hadden met het slachtoffer, dat de kleinste van de twee een klap heeft gegeven op het achterhoofd van het slachtoffer en dat de grootste van de twee tijdens de verdere discussie een glazen fles nam, deze kapot sloeg op een vuilnisbak en vervolgens het slachtoffer stak met de fles in de borstkas. Volgens de getuige vluchtten de beide verdachten vervolgens in de richting van het Falconplein. Hij gaf ook een beschrijving van de verdachten, met name enerzijds "*[m]an, drager van een polo met witte strepen, bebloede wang en ongeveer 35 jaar oud*" en anderzijds "*[m]an, drager van een lichte jas en ongeveer 25 jaar oud*". Deze eerste man gaf de klap met de vlakke hand op het achterhoofd van het slachtoffer en de tweede man stak met de gebroken fles. Verzoeker en zijn oom werden vervolgens, in de richting die de getuige aanwees, aangetroffen door de politie, waarbij werd vastgesteld dat zij volledig voldeden aan de beschrijving van de verdachten, qua uiterlijk en gedragen kledij. Bij het aantreffen van verzoeker en zijn oom door de politie, stelde de politie ook vast dat de oom een wond had in het aangezicht, wat eveneens overeenkwam met de beschrijving, en verzoeker een open wond / snijwonden had aan één van de handen. De beschrijving van de eerste verdachte kwam hierbij overeen met de oom en de beschrijving van de tweede verdachte die had gestoken met de gebroken fles met verzoeker, die – zoals reeds aangegeven – ook een open wond / snijwonden had aan een van zijn handen. De politie stelde nog vast dat het slachtoffer geen verklaringen wenste af te leggen en dat de getuige tijdens een latere confrontatie met een fotodossier verklaarde geen van de verdachten te herkennen, waarbij de politie evenwel aangaf dat de getuige "*thans bang lijkt om verder iets bekend te maken*".

Het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker verdachte is van een steekpartij met een afgebroken fles vindt voldoende grondslag in de stukken van het administratief dossier die wel degelijk de nodige gegevens bevatten inzake de concrete feiten en vaststellingen van de politie op de bewuste avond de dag voor het nemen van de bestreden beslissing. Zo werden verzoeker en zijn oom aangetroffen in de nabijheid van de feiten en voldeden zij volledig aan de beschrijving van de verdachten qua uiterlijk, kledij én zichtbare verwondingen waarbij verzoeker werd aangeduid als degene die het slachtoffer had gestoken met een afgebroken fles, wat ook overeenstemde met de open wond / snijwonden die verzoeker bleek te hebben aan zijn hand. In de verklaringen die verzoeker zelf aflegde

tegenover de politie, gaf hij aan alleen slagen te hebben gekregen en niemand te hebben gestoken, maar hiermee verklaarde hij niet hoe hij dan aan de open wond / snijwonden aan zijn hand kwam. Het gegeven dat de getuige achteraf aangaf de verdachten niet te herkennen doet hierover niet anders oordelen, gelet op de voormelde vaststellingen en de vermelding van de politie dat de getuige *“thans bang lijkt om verder iets bekend te maken”*. Uit verzoekers uiteenzetting van het middel blijkt op zich ook niet dat verzoeker actueel de feiten ontkent. Hij betoogt enkel dat de feiten onvoldoende steun vinden in de stukken van het administratief dossier, waarbij hij er evenwel aan voorbij gaat dat hierin wel degelijk het bewuste proces-verbaal is terug te vinden.

Verzoeker toont niet aan dat het motief dat hij verdachte is van een steekpartij met een afgebroken fles steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. Hij maakt evenmin aannemelijk dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was om te oordelen dat hij gelet op dit gegeven, en gelet op het gewelddadig karakter van de feiten, door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

2.3.10. Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Er blijkt niet dat enige specifieke omstandigheid die verzoekers situatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. De Raad stelt vast dat een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel niet blijkt.

2.3.12. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS